

ANGO SAKAGUÇI

KIRAZ ÇİÇEKLERİNİN
ALTINDA

Japoncadan Çeviren
Edanur Adalıođlu Ően



ithaki

İÇİNDEKİLER

Kiraz Çiçeklerinin Altında	7
Aptal.....	38

KIRAZ ÇİÇEKLERİNİN ALTINDA

Kiraz çiçekleri açtı mı etrafı bahar manzarası, insanları da bir neşe bulutu kaplar. Ağızlarından alkolü eksik etmeyen insanlar, dango yiyerek çiçeklerin altında yürür, manzaranın tadını çıkarırlar. Lakin özünde tüm bunlar bir aldatmacadır. Neden mi aldatmaca diyorum? Cevap belli: Kiraz çiçeklerinin altında toplaşan insanlar manzaranın tadını çıkarırken sarhoş oluverir; etrafa kusar ve birbirleriyle kavga ederken bulurlar kendilerini. Bu toplanmacalar Edo Dönemi'nde başlamıştı zaten. Evvel zaman önce –çokça eski zamanlardan bahsediyorum– insanlar kiraz çiçeklerinden korkardı, manzaraymış çiçekmiş kimsenin aklına dahi gelmezdi. Şimdilerde kiraz çiçekleri düşünülduğünde akla ilk gelen, altında insanların toplandığı, sarhoş olup birbirlerine girdikleri pek canlı, pek neşeli vakitler olabilir... Ama o ağaçların altından insanları çıkarınca geriye nasıl ürkütücü, nasıl korkutucu bir manzara kalıyor bir bilseniz! Noh oyununun tekinde de benzeri bir durum işlenmiştir: Çaresiz bir anne kaçırılan biricik çocuğunu aramak için bir oraya bir buraya koşturur, her yeri delice bir telaşla arar. Ararken bir kiraz

çiçeği ağacının gölgesinde çocuğunun hayaletini görür ve o an aklını kaçıırarak ağaçların arasında can verir (bu kısmı ben biraz abarttım). Bu hikâyeden de anlayacağınız gibi, kiraz çiçeklerinin altındaki alanı dolduran insanlar olmayınca geriye kalan yalnızca insanın içini ürperten bir manzaradır.

Geçmişte yolu Suzuka Geçidi'ne düşen gezginler, kiraz çiçeği ağaçlarıyla dolu geçitten geçerlerdi. Kiraz çiçeklerinin henüz açmadığı mevsimlerde her şey yolundaydı. Fakat ağaçlar çiçek verdi mi gezginler tuhaflaşmaya başladılar. Bir an önce kiraz ağaçlarının altından kaçmak, güzelim yeşil ağaçların veya kurumuş ağaçların olduğu alanlara geçmek için telaşla koşuştururlardı. Geçitten tek başına geçen gezginler kolayca geçit boyu koşuşturup normal ağaçların altına vararak rahatlayabilirdi. Fakat aynı anda iki kişi geçmeyedursun, o zaman büyük sıkıntıydı işte. İki kişinin aynı hızda koşması mümkün olmayacağından illa biri arkada kalır, kendisini geride bırakıp koşmaya devam eden arkadaşının arkasından beklemesi için bağırırdı. Suzuka Geçidi'ni çevreleyen kiraz çiçeği ağaçlarının altından geçen gezginlerin arası ne kadar iyi olursa olsun, geçidi geçtikten sonra birbirilerinden nefret etmeye başlar, arkada kalan gezgin öndeki arkadaşına bir daha güvenemez hâle gelirdi. Dostuyla arasını bozmak istemeyen gezginler de böylece Suzuka Geçidi'nden kaçınmaya başladılar. Sırf o geçidin altından geçmemek için kiraz ağaçlarıyla dolu yol geride kalana dek dolaşa dolaşa dağlık yoldan yürürlerdi.

Yıllar böyle geldi geçti... Derken bir gün geçidin olduğu dağda haydudun teki yaşamaya başladı. Gaddar, acımasız bir adamdı. Dağlık yoldan geçen gezginlerin üzerine çullanır, donlarına kadar her şeylerini alır, hatta canı isterse

onları oracıkta öldürürdü. Fakat bu cani adam bile kiraz çiçeklerinin lanetinden kaçamamış ve kiraz ağacı ormanına girdikten sonra korkudan kafayı yemeye başlamıştı. Korkusuna yenik düşen haydut, çiçeklerden nefret eder hâlde gelmiş, kiraz çiçeklerini düşündükçe huzursuzluktan midesi bulanır olmuştu. En ufak esinti dahi olmadığı zaman bile geçitte rüzgârın uğultusunu duyduğuna emindi. Fakat gerçek şuydu ki ne rüzgâr vardı ne de sesi. Yalnızca soğuk bir korku dalgasıyla sarmalanmış vücudu vardı, kendi nefes sesi dışında çıt yoktu geçitte. Geçidin verdiği korkuyla ömründen bir parçayı yitiriyor, kiraz çiçeği yapraklarının yavaş yavaş düşüşü misali ıstırap çekiyordu. Ne zaman buraya işi düşse gözlerini sımsıkı kapatıp avazı çıktığı kadar bağıarak koşup geçmek istiyordu. Elbette bu mümkün değildi, öyle yapsa etraftaki kiraz ağaçlarına çarpardı sadece... Bu çaresizliği onu daha da delirtiyordu.

Halbuki epey vurdumduymaz bir adamdı bu haydut, yaptıklarından herhangi bir pişmanlık duymayan, bunları sorgulamayan biriydi. Geçitte yaşadığı bu tuhafliklara kendisi de epey şaşırıyordu. Yine de, “Eh, yapacak bir şey yok. Gelecek yıl kiraz çiçekleri açtığı anda anlarınız neyin ne siymiş...” diye düşünüp geçti. O yıl bunun gibi mevsullara vakit harcayacak hâli yoktu. Kiraz çiçekleri gelecek yıl tekrar açtığı anda üstüne detaylıca düşünecekti. Her yıl böyle düşünüp geçiştirirdi, erteleye erteleye on yıl olmuştu. Bu olayların yaşandığı yıl da yine, “Aman, seneye düşünürüz,” diyerek ertelemiş, bu tuhaf durumu incelemek için bir sene daha beklemeye karar vermişti. Elbette o ertelediği yıl da sonuna varmış ve kiraz çiçeği mevsimi gelip çatmıştı.

Haydut kiraz çiçekleriyle olan münasebetini böyle böyle

ertelerken hayatına başka başka kadınlar girmiş, hayatını paylaştığı insan sayısı birden yediye çıkmıştı. Diğer yedi karısıyla nasıl tanıştıysa sekizinciyle de aynı şekilde tanışmıştı: Her zaman yankesicilik yaptığı dağlık geçitte gördüğü adamın tekini soyup soğana çevirip üstüne bir de karısını almıştı. Hiçbir şeyi kalmayan adamı ise öldürmüştü.

Kadının kocasını öldürdükten sonra bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Her zamanki düzenden farklı olan bir şeyler vardı; neydi bu, bir türlü anlayamamıştı ama bir tuhaflık vardı işte... Yine de böyle şeylerin üstüne pek düşmeyen biri olduğu için bu tuhaflığı da çabucak unutuvermişti.

Başlangıçta adamı öldürmek gibi bir niyeti yoktu haydutun. Tüm eşyalarını alıp kıçına tekmeyi basacak ve oradan toz olmasını tembihleyecekti. Fakat yanındaki kadının güzelliğini görünce fikrini değiştirmiş, adamı bıçaklayıp öldürmeye karar vermişti. Ani bir kararlılıkla adamı öldürünce haydut bile yaptığına afallayıp kalmıştı. Adamın karısı da kocasının bir eşkıya tarafından öldürülmeyeceğini düşünüyor olmalıydı; şaşkınlıktan yere çökmüş, hayduta boş boş bakıyordu.

Haydut, “Bugünden itibaren benim karım olacaksın,” dediğinde de yalnızca başıyla onaylamakla yetinmişti. Kadının elinden tutup yanı sıra götürmeye başladığında kadın, “Yürüyemiyorum, beni taşı lütfen,” dedi ona. Haydut, “Peki, peki,” diyerek kadını sırtına aldı ve yavaşça yürümeye başladı. Bir süre böyle yürüdükten sonra karşılıklarına dik bir yokuş çıkınca haydut, “Böyle tırmanmak tehlikeli olur. Artık inip kendin yürüyebilirsin,” dedi. Fakat kadın, adama sımsıkı sarılıp, “Hayır, inmek istemiyorum,” diye inatlaştı.

“Senin gibi bir dağ adamına bile zor geliyorsa ben nasıl tırmanayım? Biraz düşün be!” dedi.

Haydut, “Neyse tamam, öyle olsun,” diyerek pes etti. Kadını zorlansa da yorulsa da taşıyacaktı, başka çare yoktu. “Ama önce birkaç dakikalığına in. Yanlış anlama sakın. Yorulduğumdan, dinlenmek istediğimden falan değil, böyle şeylerle yorulmayacak kadar güçlü bir adamım ben. Ama kafamın arkasında gözüm yok ya, seni sırtıma aldığımdan beri güzel suratını göremiyor, sinirleniyorum. Azıcık iniver de o şirin suratını bir göreyim,” dedi.

Kadın, “Hayır, hayır, istemiyorum!” diye tekrar yakınmaya başladı ve arkadan haydudun boğazına sımsıkı sarıldı. “Çok ıssız bir yer burası, bir saniye bile durmak istemiyorum burada! Bir dakika bile oyalanmadan çabucak evine götür beni. Acele etmezsen karın falan olmam bak. Beni böyle ıssız yerlerde bırakacak olursan dilimi ısırır, hemen-cecik ölüveririm, görürsün!” dedi.

“Tamam, tamam. Anladım. Ne istersen iste benden, yaparım.”

Haydut güzeller güzeli yeni karısıyla nasıl da mutlu bir hayat yaşayacağını hayal ediyor, ettikçe mutluluktan eriyecek gibi hissediyordu. Omuzlarını esnetti, duruşunu düzeltti ve etraftaki dağları sırayla kadına göstermeye başladı. Önlerindeki dağı, arkalarında kalan dağı, sağdakini, soldakini, her birini birer birer gösterdi. “Burada gördüğün dağların hepsi benim,” diye böbürlenmeye başlamıştı ama kadının pek oralı olmadı. Haydudun morali bozulmuştu. Tekrar denedi. “Anladın, değil mi? Burada tüm dağlar, tüm ağaçlar, tüm vadiler, hatta o vadilerin üstündeki bulutlar bile, hepsi benim. Bana ait hepsi.”